

Pirmasis 2020-ųjų Lietuvos ralio čempionato etapas Kelmėje žymi liūdną sukaktį – lygiai prieš metus automobilių sporto bendruomenę sukrėtė žinia apie netikėtai amžinybėn iškeliavusį pagrindinį „Rally Žemaitija“ strategą Tomą Savicką. Šiam projektui Tomas atidavė šešerius savo gyvenimo metus, per kuriuos Žemaitijos pakraštyje snūduriuojantį miestelį pavertė vienu svarbiausių visos šalies ralio centrų. Į Kelmę atsivežęs solidų ralio piloto bagažą jis lenktynių virusu užkrėtė daugybę savo bičiulių ir draugų. Štai kaip jie prisimena Tomą Savicką.

Jonas Dereškevičius:

Tomas dar vairuodamas seną aštuntuką („VAZ 21083“) drauge su šturmano pareigas ėjusiu broliu Raimundu buvo labai rimta komanda. Jie dominuodavo tarp A1600 klasės automobilių ir netgi sugėbėdavo bendroje įskaitoje įsisprausti į pirmąją lyderių dešimtuką, aplenkdami nemažai varžovų su galingesne technika. Kai kurie epizodai, kuriuos matydavau trasoje, man iš tiesų keldavo nuostabą, nes atrodė, kad Tomas važiuoja virš savo ir turimos technikos galimybių ribų. Tačiau faktas, kad sėkmė jam labai dažnai šypsojosi ir padėdavo išsisukti iš sudėtingiausių situacijų. Sunkiai pavejamas jis buvo ir A2000 klasėje persėdęs į „Honda Civic“, kai ralio mašinų parkas tapo gerokai modernesnis. Tai liudija, kad kaip pilotas Tomas dirbo labai kokybiškai. Ačiū Dievui, tą patį darė baigęs sportininko karjerą bei tapęs ralio organizatoriumi.

Svajūnas Kuizinas:

Tomo šturmanu tapau 2004-aisiais ir važiuodami drauge jau pirmąją sezoną, važiuodami su „Opel Kadett“ tapom Lietuvos čempionais. Man tai buvo pirmas titulas. Vėliau tą patį pavyko padaryti persėdus į „Subaru Impreza“ ir į „Honda Civic Type-R“. Su Tomu patyriau ir pirmąją stogą, kai berods Latvijoje pervertėm automobilį per nosį. Kadangi po to galėjom toliau važiuoti savo ratais, Tomas juokėsi, kad „toks stogas nesiskaito“ – jis visada kovodavo 100 procentų. Kita vertus, dabar net nedrįščiau kategoriškai sakyti, kad trofėjai buvo svarbūs Tomui. Man atrodo, kad jis tiesiog kaifavo nuo paties proceso ir stengėsi būti

maksimaliai geras trasoje.

Ralyje nekenė vienintelio dalyko – bandymų „lenktyniauti“ po finišo rašant protestus ir skundus. Pats jų niekada nekulpė ir darė viską, kad varžovai tam neturėtų preteksto. Jis apskritai nemokėjo pykti. Jei greičio ruožė iškrėsdavau kokią nesąmonę ar susimaudavau – aprėkdavo taip, kad ausys linkdavo. Bet vos po poros minučių viską būdavo pamiršęs ir nesuprasdavo, kodėl sėdžiu liežuvį prikandęs.

Vilmantas Pupius:

Tiesą sakant man vis dar skauda kai išgirstu minint Tomo vardą. Buvom vienmečiai, daug metų važiavom toje pat automobilių klasėje ir nors formaliai buvom varžovai, bet savam rate Tomą vadindavom „treneriu“.

Atrodė, kad draugų sėkmė jam rūpi nė kiek ne mažiau, nei paties startas. Gal todėl, kad nieko nebijojo ir trasoje darydavo daugiau nei įmanoma. Jo pasakojimai, kurioje greičio ruožo vietoje ką ir kaip darė, kartais palikdavo be žado.

Bet iš Tomo mokėmės ne tik ralio abėcėlės. Neatsitiktinai tapęs ralio organizatoriumi visus dalykus pradėdavo dėlioti nuo to, kaip renginį paversti maksimaliai patraukliu sportininkams. Svarbiausia, kad su visais sugebėdavo rasti bendrą kalbą.

Gediminas Račas:

Tomas mane išmokė kertinių dalykų, ką ir kaip turėtų daryti šturmanas. Bet šiandien svarbiau atrodo kitkas.

Tik po Tomo mirties pajutom, kaip trūksta tokio žmogaus, kuris sugeba kiekvienai progai rasti tinkamą

žodžių, vienu metu būti ir kompanijos siela, su nesibaigiančiais juokeliais, ir tuo pat metu neužgožti kitų.

Susikalbėdavo tiek su rajono valdžia, tiek su sportininkais, kad ir kokius sudėtingus rebusus reikdavo narstyti.

Gal dėl to, kad buvo labai geros dūšios. Po Tomo laidotuvių mūsų ralistų kompanija sutarė, kad dar

užsuksim pas mane į namus pabūti. Ėjom būriu tylėdami, visi brandaus amžiaus dainos ir visi

verkė. Tomui
išėjus praradom labai daug.

Giedrius Notkus:

Kai aš įsivėliau į ralį, Tomas jau buvo susikrovęs solidų patirties bagažą. Tačiau su visais, o ypač su naujokais elgdavosi taip, tarsi nebūtume varžovai. Kalbu ne tik apie lyg ir nieko nekainuojančius patarimus. Vienas įsimintinesnis nutikimas buvo per 2006-ųjų „Aukštaitijos ralį“. Turėjom nuotykių pačioj lenktynių pradžioje kai sulūžo važiuoklė, todėl visą ralį Tomo ekipažą vijomės. Negana to, miesto greičio ruože, kur buvo sumontuotas didelis tramplynas, šokdami per jį suskaldėm ratlankį. Pakvipo ankstyva varžybų pabaiga, nes dar buvo likęs važiuoti vienas kartas, o mes nebeturėjome sveikų ratų. Nors mes nuo T. Savicko su S. Kuizinu buvom atsilikę tik keliomis sekundėmis ir galėjome jį ir pavyti, būtent Tomas paskolino mums ratą, kad tik finišuotume. Kai galiausiai suvedė visus rezultatus, Tomas klasė išlošė, o mes likom antri, atsilikę gal 5 ar 6 sekundėm. Tokius dalykus prisimeni ir prabėgus krūvai metų, nes būtent iš tokių detalių susiklijuoja draugystė. Tik patys geriausi atsiminimai apie Tomą, kaip draugišką, linksmą kolegą, kuris mūsų laukdavo pas save ištiesęs rankas kaip pačius geriausius draugus. Lenkiu žemai prieš jį savo galvą.

Janis Vorobjovs:

Aš jau labai seniai sukuosi automobilių sporte, todėl patikėkit – esu matęs ko gero visus įmanomus lenktynių strategavimo variantus. Kai kurie organizatoriai, išgirdę kokias nors sportininkų pastabas, labai dažnai tiesiog palinkčioja galva, bet kitais metais viskas kartojasi. O su „Rally Žemaitija“ nuo pat pradžios ėjosi kitaip. Tomas ne tik pats puikiai orientavosi, kas varžybas padaro puikiomis, bet kiekvienais sekančiais metais nuveikdavo daugiau, nei buvo prašoma ar apie ką pasikalbėdavome po finišo. T. Savickas ir jo komanda buvo viena priežasčių, dėl kurių iš tiesų malonu atvažiuoti į Lietuvą. Žmonės labai daug ir nuoširdžiai dirba, kad sportininkai galėtų visą dėmesį skirti lenktynėms, o ne papildomų problemų sprendimui. Tai, kaip kiekvienais tobulėja „Rally Žemaitija“, galima rodyti pavyzdžiu.

Romas Austinskas:

Ralis bendruomenės žmonės turėtų būti dėkingi Tomui Savickui už keletą įdiegtų ir visuotinai priimta tvarka lenktynėse tapusių dalykų. Greičio ruožų žymėjimai ir esminės nuorodos atsirado būtent jo iniciatyva. Gal „Rally Žemaitija“ pirmaisiais metais būdavo mažiau įvairių šou elementų ar žiūrovams skirtų atrakcijų, tačiau faktas, kad į sportininkus orientuotas organizacinis mechanizmas veikė kaip laikrodis. Būtent Kelmėje techninė komisija pirmą kartą turėjo galimybę kovinius automobilius prieš startą tikrinti tam pritaikytose patalpose, prireikus naudotis keltuvu ir t.t. Tomas darė svarbiausius ir sunkiausius darbus, kuriuos galbūt ne visuomet pastebi neįgudusi akis, tačiau itin vertina patys ralio dalyviai. Tomo netektis iš tiesų labai didelė.

